

met volle teugen van de frissche lucht, den zonneshijn en hare onbelemmerde vrijheid. Hier kwam hare groote liefde voor de natuur en het buitenleven tot ontwikkeling, die zij in al hare geschriften openbaren zou. Maar de droevige gebeurtenissen in hare kinderjaren hadden haar merk onuitwischaar diep in haar van nature tot zwaarmoedigheid neigenden geest gedrukt en het teruggetrokken leven, dat de verarmde familie uiteraard leiden moest, deed bij Elizabeth den „peinslust” en de overhelling tot sombere gedachten toenemen.

Ook bleven te Amerongen de droefheden niet uit. Waarschijnlijk was het hier, dat het jongste broertje stierf,

„dat kindje zoo schoon, zoo gezond,
„bevallig en schrande en vroolijk,”

dat nog lang na zijn dood door de oudere zuster hartstochtelijk beweend en in een wel kunstloos maar diepgevoeld gedichtje herdacht werd.

Zeker was het te Amerongen, dat een andere volwassen broeder afscheid nam van de zijnen om naar Nederlandsch-Guiana te gaan. En nog lang na zijn vertrek was een naburig boschje voor Elizabeth de gewijde plek, waar zij het laatste intieme gesprek met dien innig beminden broer gevoerd had, zooals zij in een zeer fijn geschreven, gevoelvol stukje verhaalt.

Nog een ander verdriet van meer intiem aard trof de jonge dichteres; een verdrietje, waaraan ze maar één klein versje wijdt en verder nooit meer aanroert en dat haar toch zeker diep ter harte is gegaan. Op hare wandelingen door de Amerongsche bosschen schijnt ze een tijdlang door een „vriend” vergezeld te zijn geweest, met wien ze botaniseerde, Klopstock las en als het zoo pas gaf, ook stil-peinzend tranen stortte.

Maar toen de Messiad uit was en de „fleurige moschjes” en varentjes verdorden, verliet de vriend haar en trok ver weg, zonder iets anders of meer dan een „vriend” te zijn geworden. En de arme Elizabeth beweende haar „verbloedigd geluk” en klaagde stil-bescheiden:

„’t Is alles zóó treurig, — zóó eenzaam — zóó ledig,
„Zelfs Klopstock is my nu die Klopstock niet meer.”

Meeslepend door passie en wilde smart is deze minneklacht nu juist niet, maar men mag veilig aannemen, dat het bedroefde dichteresje hare teleurstelling niet minder pijnlijk gevoelde, al uitte zij zich in hoogst gematigden vorm.

Zoo leerde Elizabeth het leven niet van de vroolijkste zijde kennen en wordt het begrijpelijk, dat de neiging tot droefgeestigen ernst zoo overheerschend is in bijna al wat zij geschreven heeft.

In 1787 stierf de oude Post en nu verplaatste zich het gezin, bestaande uit de weduwe met twee dochters, naar Arnhem, waar de eenige zoon, die nog in Nederland vertoefde, predikant was. De derde dochter was gehuwd.

Hard viel het Elizabeth haar geliefd Amerongen te verlaten, en het buitenleven te verwisselen voor „’t rustloos stadsgewoel;” maar haar „kronk’lend